Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُو جُو

ناول

لیکوال:
نصیر احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم:	جُوجُو (نــاول)
ليکوال:	نصير احمد احمدي
د ليکوال برېښناليک	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
انلاين چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

څوارلس کلن هلک تندي واخيست، لاس يې وتپاوه، تشه درې وه، سترګې يې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنې لګېدله.
هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بسترې ته يې وکتل، سترګې يې رډې راوختې، خوله يې چيغې ته خلاصه کړه، نه کېده، ژبون يې وهل شوی و.
پر لاسونو يې زور راووست، د ولاړېدو سېکه يې ختلې وه.
تر څنګ يې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، يو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!
_ادې!!!

* * *

په دهلېز کې ډېر نارينه غړو اورېدل شو:
_ياالله، ملا صيب راغی.
ښځو منډه واخيسته، يوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پيڅکه د بدنې په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.
دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ يې تړلې وې.
يوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
_نبض يې ښه دی.
لاس يې پرېښود، د هلک مخ ته يې وکتل، ورو يې وويل:
_ملک صيب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وويل:
_له څه وخته راهيسې همدا سې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخيست، کڅوړنې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل:
_بس! نيمه شپه يې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وايست، کوچنې چوکاټونه يې وليکل، کاغذ يې ملک ته ونيو!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د پېريانو علامه ده، خو ته فکر مه خرابوه، دا تاويذ په اوو سرو تړتو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاويذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخيست، ملا ته يې د شلو افغانيو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږ يو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخيسته، له چوترې چيغه راغله:
ـ ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...
ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:
ـ توابه زويه! زه يم، ملک لالا دې.
ويې ټوخل، يوې ښځې په بيړه توفداني ورته ونيوله.
هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.
ملک په زوته وويل:
ـ بلا! وه بلا!
يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:
ـ څه وايې ملک لالا؟
ـ زوی ته دې شېدې راوړه.
ښځه په بيړه له کوټې ووته.
ملک، تواب ترغومبري کش کړ، يو دم يې وخندل:
ـ اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.
هلک هماغسې سترګې رغړولې.
ښځينه وارخطا غږ واورېدل شو:
ـ هه! دا دی!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملک له شیدو ډک ګیلاس ورواخیست، د تواب خولې ته یې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.
ملک وویل:
ـ وڅښه !
تواب ور ونه کتل.
ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـ باتوره زویه ! یوازې به یې پرېږدو.
درې نارینه ولاړ شول
ملک ناره کړه:
ـ بلا، وه بلا !
ښځې په رېږدېدلي غږ وویل:
ـ څه وایې ملک لالا !
ـ په کړاسي (هلک) پام کوه !
د ښځې د ټکري پیڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بیړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر یې په غېږ کې ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...
تواب وویل:
ـ ادې، اوس ښه یم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې یې وویل:
ـ زما خو دې لړمون خوړین که.
وروسته یو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله یې یو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې یوه نوراني بوډا اوږده، سپینه ږیره نیولې وه، پر دواړو اوږو یې کوترې ناستې وې، پر غاړه یې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې. ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې یې وموښه، له ځان سره یې وویل:
یا غوث الاعظمه ! را رسېږه.
بیا یې ګیلاس ور واخیست، د زوی خولې ته یې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شیدې وڅښلې، ورو یې وویل:
ـ ادې ! اجبه بلا مې ولیده.
ښځې په حیرانۍ ورته کتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وويل:

_يوه لوښت، ژوندى شى پر بستري ناست و، د پلاستيک غوندې روڼ بربښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.

ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:

_اه! زويه! ځينې خوبونه درانه وي.

د تواب تندى تريو شو:

_په کوران که درواغ درته وايم، په خپله مې وليد، د انګورو د پاڼو غوندې غوږونه يې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

_ځم چې غوږ پاستى درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان د ېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

_دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځاى نه دى، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

_تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.

_نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

_تواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، يو هلک په بيړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره ورو ستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوتې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلې کېناست، مخامخ يې وکتل، د منو ګنې ونې ولاړې وې.

مخکې لاړ، اوږه يې د يوې ونې څانګې ته سيخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نيمخامه منې ولوېدې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ) پتنګ) والوته، د رشقې شنې پاڼې يې سترګو ته ودرېدې، سر يې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.
په بيړه يې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.
کيڼ لاس ته تاو شو ، کوهي ته يې وکتل، توپ د اوبو د را ايستلو ماشين ته نږدې پروت و.
ځير شو ، کوهي ته د کوزېدو زينه ماته وه.
تواب يوه شېبه ودرېد ، بېرته يې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو ، توپ يې پښو ته ولوېد.
تواب چيغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، توپ يې کړل، لاسونه يې د دېوال سر ته ورسېدل، بېرته شا په تخته پرېووت، يوه لويه لوټه راغله، ځان يې ښکته کړ، لوټه باد باد شوه.
باغوان ناره کړه !
ـڅوک يې؟
تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخيسته، له مچلوغزې وار شوې ډېره يې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.
کور ته راغی، مور يې مخې ته ورغله، خو يو دم ځای پر ځای ودرېد ، په چوتره کې ملک ناست و.
تواب کوټې ته لاړ، زړه يې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.
د هلک تبه شوه، پلار يې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خويندو سره پرېووت.
سهار يې سترګې ورغړولې، سترګې يې رڼې راوختې، په غاب کې مالتې پرتې وې.
کړپ شو ، هلک پر خپل سر کمپله ورکش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو تورې ډنګرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله
تواب په بيړه وويل:
ـمالتې.
غولي ته يې وکتل، هيڅ هم نه و.
ښځې وويل:
ـتر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟
د تواب سترګې رڼې راختلې وې.
ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود ، ورو يې وويل:
ـپه دې څوړموني (پسرلي) کې مالتې له کومه شوې.
تواب غولي ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت وروسته ولاړ شو ، په چوتره کې یې نیکه د چیلم نلکۍ خولې ته نیولې وه، بوډا یو دم وخندل، له خولې یې سپین لوګی راووت، هلک یې تر لاس کش کړ، پر ځنګانه یې کېناوه، په خوند یې وویل:

_اوس لکه چې ښه یې؟

تواب خپل نیکه ته وکتل، لا یې پر شونډو له پرتو سپینو برېتو څخه خړ لوګی راووت.

تواب ورو وویل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک یو دم چیغه کړه:

_بلا ، وه بلا !

ښځه په بیړه راغله.

بوډا ټوخي واخیست، په زحمت یې وویل:

_بکس راوړه.

ښځه کوټې ته ننوته.

بوډا وخندل:

_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ویل یې چې په خاورو کې درنه پاتې و.

تواب غلی و.

بوډا وویل:

_له چا سره خو به دې نه وي خوړلي؟

هلک د (نه) په ښه سر وښوراوه.

ښځې وویل:

_هه !

تواب ور وکتل، مور یې بکس ورته نیولی و.

ورو ولاړ شو.

بوډا وخندل:

_چېرته؟

_ځم، کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې.

تواب کوټې ته لاړ، کتابچه یې را واړوله، سترګې یې رډې راوختې، ورکړل شویو پوښتنو ته سم ځوابونه لیکل شوي ول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله کتابچه يې وکته. سوالونه حل وو.
ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم وليکل:
ـله ما مه وېرېږه.
تواب د بوال ته ور وښويېد.
قلم وليکل:
ـمرسته غواړم!
هلک په ماته ګوډه ژبه وويل:
ـته، ته، څوک يې؟
وليکل شول:
ـد يوه ليرې ستورې اوسېدونکی.
هلک لړزې اخيستی و.
قلم وليکل:
ـزړه دې غټ ونيسه.
پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، يوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.
موجود وويل:
ـماته جُوجُو ويلی شې.
تواب خپل ځنګونه پر ټټر پورې ټينګ نيولي وو.
د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند يې وويل:
ـهله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.
تواب غلی و.
د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:
ـکوټ، کوټ، کوټ...
جُوجُو وويل:
ـدا زمونږ خندا ده.
غلی شو، په خوله کې يې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ايستې، خوله يې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز يې وپوښتل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ښکارم؟
هلک په وېره ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـسمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.
یودم ورک شو.
تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتې د پزې وېښته اخیستل.
کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې ګوتې وهلې.
بېرته کوټې ته لاړ.
غلی کېناست.
غږ یې واورېد:
ـتراکتور نه شي جوړولای.
تواب سترګې ورغړولې، هېڅ هم نه و.
په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـتا خراب کړی دی؟
سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.
هلک په وېره وویل:
ـته ولې داسې کوې؟
جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نری شیشه لاندې را تویه شوه.
تواب چیغه کړه!
ـله دې ځایه ورک شه.
جُوجُو وخندل:
کوټ کوټ کوټ...
هلک پیالې ته لاس کړ، پیاله سیخه پر جُوجُو ورغله، د جُوجُو بدن دوه نیمه شو، یوه برخه یې تر پیالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته یې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا یې زور ونیو:
کوټ، کوټ، کوټ....
تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

_تاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته را سره وکړه !
ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد ، جوړه شيشه ور ولوېده.
تواب جُوجُو ته وکتل، نه جُوجُو و او نه هم نرۍ سيم. له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی.
ببرته سپينه رڼا پر ځان را وګرځېده، جُوجُو وويل:
_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.
تواب په رېږدېدلي غږ وويل:
_څه مرسته؟
جُوجُو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د جُوجُو غوندې موجود ښکارېده، خو تر جُوجُو په ونه لوړ و، نيم ګز، يا تر دې يو څه ډېر.
جُوجُو وويل:
_دا زمونږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې وخندل:
_کوټ، کوټ، کوټ...
تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو مونږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په يوه ماشين کې ږدي، د غږ ماشين ورته وايي، اواز يې لوی عذاب دی، بنيادم يې د اورېدو تاب نه لري.
جُوجُو يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
_اصلي خبره پاتې شوه، زه بايد پنځم صنف ته لاړ شم، د کاميابۍ يو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقيق کوم. ملګري مې په کايناتو کې سره تيت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ايران ته لاړم، د مکتب يوه زده کونکي ته مې ځان ورو ښود، زړه يې ودرېد. بيا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې ومونډ، خو که ته هم مرسته را سره ونه کړې، نو مجبور يم چې بل ځای پسې وګورم.
تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرين ورک شو.
ويې ويل:
_(نه) مه راته وايه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ويلای. ماشومانو يوازې کاغذي طيارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چايو پيالې نه لېرې کېدې، خو موږ دا سې نه يو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ايله پينځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حيرانی ورته کتل.

جُوجُو وويل:

ـ ستاسو پنځوس ورځې، زموږ يوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

يودم يې وخندل:

ـ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

تواب غلی و...

ـ خير، زه به درته ووايم، زموږ ستوری تر ځمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنی لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې يو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وويل:

ـ نو ته څو کلن يې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

ـ نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر يو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

ـ اوبيا؟

ـ چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

ـ نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

ـ بس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس بايد لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به يوازې يې.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور يې پسې ورغله، خو ده ويل چې نه وېرېږم.
په کمپله کې پروت و چې سپينه رڼا شوه.
جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر غوندې سکرين ته يې ګوته ونيوله، ويې ويل:
ـ زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقيق يوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې يو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته يو زلمی راغی، ديارلس، څوارلس کاله به يې درلودل، خپله خور يې پسې غوښته، خو د کور خاوند يوه روپۍ کړ، ويل يې چې نا محرمه يې، په منډه يې له کوره و ايست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کليوالو ته يې وويل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره يې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ويل يې چې زموږ خويندو، ميندو ته دې کتل. خو ماسپښين په همدې سرای کې دوو پياوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه يې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکريو ته، له څرخ سره به سپينې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې تواب ته وکتل، ويې ويل:
ـ پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حيرانۍ ورته وکتل:
ـ ډمان
ـ له ټول کلي سره خپلوي لري؟
ـ نه
ـ محرم دي؟
ـ نه، خو په سيالانو کې يې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اوړ واخلم.
يودم غلی شو، پر شيشه يې لاس تېر کړ، ويې ويل:
ـ ستا ځوابونه مې وليکل، د تحقيق استاد به مې حيران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پياوړو ځوانانو ته نڅېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شي موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.
يودم غلی شو، ويې ويل:
ـ ګڼ کور مو دی، ټول مې وګڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وویل:

_هغه چې ژېړه لونګۍ تړي، ډېر سپین برېتونه یې دي او ملک لالا ورته وايي، نیکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنګر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لونې او درې زامن.

_او تاسو؟

_زه او پنځه خویندې.

_ښه نو، اوس باید خپلې سفینې ته لاړ شم.

تواب په حیرانی وویل:

_سفینه؟

_ستاسو په چوتره کې مې یوه ګرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکرۍ، کورت یې لمر ته پکې ایښې وو، سفینه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

_نو چېرته ده؟

په غونډیو کې مې یو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره یم.

جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې یې دوه زامن څړېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.
پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.
د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یودم چیغه کړه!
_بلا، وه بلا!
د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکری یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:
_څه وايي، ملک لالا؟
_سترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.
ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
_خو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.
د بوډا تندی ترېو شو:
_نو زه دوروا غ وایم!
ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.
د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ یې ور وکتل، هېڅ هم نه و.
تواب ورو وویل:
_ته وې؟
ناستو کسانو په حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.
نیکه وویل:
_پیاله دې ډکه ده.
_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.
کوټې ته یې منډه کړه، بکس یې را واخیست او له کلا ووت.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خیشت دې کړم.
تواب خپلو پښو ته وکتل، پایڅې یې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.
شاته ترلی بکس یې درونډ شو، جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا ځای بد نه دی.
د هلک تندي ګونځې پیدا کړې:
ـتا باید چایجوشه نه وای بدله کړې.
جُوجُو وویل:
ـیوه پوښتنه؟
ـوایه.
ـنجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارینه وو او هلکانو ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ور وړل شوه، ولې؟
تواب وویل:
ـنیکه مې وایي چې هغوی نجونې دي، بلا یې نه وهي.
جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... هغوی ګېډې نه لري !
یو دم مړې دوړې راغلې، تواب وتوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.
جُوجُو وویل:
ـسړکونه مو ډېر خراب دي.
د تواب تندی تریو شو:
ـحکومت بلا وهلی.
جُوجُو وویل:
ـتېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...
هلک په خبره کې ورولوېد:
ـموږ هم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.
جُوجُو وپوښتل:
ـنو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـګوره، ما دوې مياشتې دلته تېرې کړې، هر ځنګځم، يا شپړم کور موټر لري، موټر سايکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته يې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو يې د رونه رسېده، جوړ سړکونه يې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مينځ کې غږېدل، له وچکالۍ يې شکايت درلود، ويل يې چې د موسسې درک ونه لګېد، کاريز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. يو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ويل يې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کاريز به مو په اشر پاکاوه، بد يې اموخته کړو، تر څو به د نورو خيرات ته ناست يو.

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.

جُوجُو په غوسه وويل:

ـدا چا وويشته؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله، د چنار له ګڼو ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.

د پيازو په شنو ډکو کې سپېنه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکې پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.

جُوجُو پسې غږ کړ:

ـسمه ده، خو له انسانانو ليرې ګرځه!

جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.

جُوجُو وويل:

ـپختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.

تواب وويل:

ـته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟

ـزما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.

تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.

تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.

جُوجُو په بيړه وويل:

ـپام

بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر څنګ ولاړ و.

د هلک ګوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ــ کربوړی ډېر خواشینی دی، وایي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل ښېلچې راپسې اخیستې وي، نسل یې را ورک کړ.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ــ خو کربوړي خطرناکه دي.
جُوجُو وویل:
ــ داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟
د هلک سر وځړېد.
جُوجُو وخندل:
ــ زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطرناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وایي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.
تواب وویل:
ــ داسې هم نه ده، ګل ماما ته وګوره، که غوایان نه وای ورباندې ګران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.
جُوجُو وخندل:
ــ خو د غوایانو نظر هم مهم دی.
تواب له شنو غنمو تېر شو، ګل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوایي ته ودرېد.
جُوجُو وویل:
ــ پر ښښتن دې ګران یې، تازه رشقه درته رېبي.
برګ غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ــ غوایی ګیله کوي، وایي، ته خو انسان نه یې، نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟
هلک په بیړه وویل:
ــ ولې؟
تور غوایي رمباړه کړه.
جُوجُو وویل:
ــ ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوایی وایي، پلار یې ټول عمر د ګل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته یې سیخ کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

برګ غوايي رمباړه کړه.
جُوجُو وويل:
ـسخت ناروغه دی، خو بايد ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود ، ښښتن يې خيرات منلی.
تواب روان شو.
جُوجُو وويل:
ـپوه شوې؟ ګل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.
تواب وويل:
ـمچانو ته هم بايد څه ونه وايو.
ـ اه ګرانه ! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.
د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو ، کوړنچ يې وهل، تېرَه يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.
جُوجُو وخندل:
ـسپی وغړوم؟
تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

ماسپښین دوې بجې وې، تواب لویه چایجوشه تر لاستي نیولې وه، د پولې پر سر پر یوه خوا کوږ تلو. چایجوشه یو دم سپکه شوه.

تواب وویل:

ـښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـچای دی؟

ـهو.

ـنو چېرته یې وړې؟

ـزړه کلا مو تنګه ده، نیکه مې وایي چې ډېر یو، ګذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي یې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، یو چا غږ کړل:

ـتشه چایجوشه دې راوړه؟

تواب یو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پرېووت، پورته یې وکتل، یوه ګردي سرې د کلا د دېوال پخڅه تراشله.

هماغه سړي وخندل:

ـد ملک لالا لمسی ځوان شوی دی، له ډکې چایجوشې سره نیغ روان و.

تواب کلا ته ورننوت، دوو کاریګرو په خټه کې غوایې ګرځول.

هلک توره چایجوشه پر غولي کېښوده. نیکه یې د لرګي پر زینه ولاړ و، لکه یې په پخڅه کې تر پرې شوې سورې ایستلې وه.

جُوجُو وویل:

ـملک لالا دې ولې لکنې ته سترګه پټه کړې ده، لکه خو ټوپک نه دی؟

تواب د دېوال سیورې ته د خرې پر کټه کېناست.

جُوجُو وویل:

ـپه دېوالونو کې یې دا سورې ولې پرېښې دي؟

ـد دښمن له پاره.

ـله چا سره بدي لری؟

تواب خپله ککرۍ وګروله:

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه
ملک وخندل:
_ها زویه، چای دې راوړ؟
تواب ورو کتل، نیکه یې په احتیاط له زینې ښکته کېده.
تواب ورغی، ورو یې وویل:
_ملک لالا، موږ بدې داریو؟
ملک په حیرانۍ ورو کتل:
_نه!
نو په دېوال کې دا سورې د څه له پاره دي؟
بوډا وخندل، د هلک پر سر یې لاس کېښود، ورو یې وویل:
_د ټربرونو له پاره.
روان شو، کاریګرو ته ور وګرځېد.
جُوجُو وویل:
_دا ټکی مې نوی واورېد، ټربرونه، څناورو ته وایاست؟
_نه، د تره زامنو ته.
_نو هغوی ولې وژنئ؟
تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله یې وویل:
_د تره زامن مې راباندې ګران دي، نه غواړم چې هغوی ووژنې.
لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریګرو خندا ورسره بدرګه کړه.
یوه کاریګر وویل:
_هلک دی، ماغزه یې خام دي، نه پوهېږي.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
تر دېوال له عمره پوخ، ډنګر سړی راتاو شو، ږېره یې لنډه وه، غټې کڅوړنې سترګې یې درلودې، تر سپینې زږې خولۍ یې لانده وېښته راوتلي ول.
ملک په خندا وویل:
_اه، سرمالمه، راځه.
د تواب غوږ وتخنېد.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.
تواب وویل:
_زموږ سر معلم دی.
معلمانو ته یې خشکې کولې، ویل یې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې وویل:
_پوښتنه وکه!
_څه؟
_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟
_ښه، ووایه!
_معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ یې کمې ګڼلې، ویل یې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته خیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.
تواب په خبره کې ورولوېد:
_قناعت یې وکړ؟
په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:
_وار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وايي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومنې، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وايي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.
د ملک خندا راغله:
_یاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.
تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.
ملک په خندا وویل:
سرمالم نوې وکړه.
په کاربګرو کې یوه ور غږ کړل:
_څه وايي؟
_وايي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.
پخخه تراش له پاسه ور غږ کړل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې و که، زوړ شو ، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.
ټولو وخندل.
جُوجُو وویل:
ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

* * *

د تواب غوږ وتخنید ، څنګ یې بدل کړ، پزه یې کش شوه، سترګې یې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.
تواب په خوبولي غږ وویل:
ـنیمه شپه ده.
جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس یې پر دېوال کېښود ، کوټه سپینې رڼا ونیوله، ویې ویل:
ـنن مې یو څه ولېکل، درته وبه یې لولم.
تواب کېناست.
جُوجُو وویل:
ـمازیګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، یوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به یې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به یې وپړسېدې، خوندور غږ به یې له ژیړې مښوکې راووت.
ډز شو ، مرغۍ والوته.
د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له یوه کوره چیغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له یوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بیا د یوې پیغلې له خولې وینو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته یې ټوپک ونیو ، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سوری، سوری شوه.
هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و ، ښځو چیغې وهلې، یوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.
له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان یې په زور په خپل کور ننه ایست.
. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وبرېدلو چرګو ته ورغلم، یوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ویل یې چې له بنیاده مانو څه بلا غواړئ. کیسه را مالومه شوه، چرګوړي شنو غنمو

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.

چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کښندله.

جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:

ـوړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.

تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...

جُوجُو وويل:

ـله هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رنې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.

بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.

سيوري ته ناستو لويانو هېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.

يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.

جُوجُو غلی شو.

يودم د کلا دروازه وټکېده.

جُوجُو په بېړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:

ـڅوک يې؟

د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:

ـزه يم، لال مامد.

له يوې کوټې بل څراغ راووت.

تواب دروازه خلاصه کړه، د څراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.

سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله يې وويل:

ـباتوره، د خدای روی ومنه، د زېګو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره يې ورسوه.

د تواب پلار خپل کېږ لاس د څراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې نيمه شپه به تر ښاره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خو است کاوه.
باتور د موټر په کيلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د څراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، يو وخت يې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګينې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مينځ ته راغی،
تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب يې واورېد:
ـ په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مينځه چيغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل څراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

نيکه په غوسه و، سپکې سپورې يې ويلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نيکه په ډېران کې ګرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجونې په چوتره کې ولاړې وې، وارخطا ښکارېدلې.
بوډا په ګوتو کې نيولی کاغذ پورته ونيو، په خشکه يې وويل:
ـ زما کوټه چا جارو کړه؟
د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.
نيکه چيغه کړه!
ـ بلا، وه بلا!
ډنګره ښځه مخکې ورغله:
ـ څه وايې، ملک لالا!
ـ دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟
ښځې چوترې ته وکتل، لور يې لړزې اخيستې وه.
ښځې په خواره خوله وويل:
ـ ملالۍ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکه چیغه کړه !

ـدا سپی په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

ـیوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې ګرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وویل:

ـد غواوو پښې وګوره !

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستونی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کیڼ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

ـها ! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.

تواب وویل:

ـنیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکې قواله موندلې وه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـپوهېږم.
تواب په غوسه وویل:
ـخور مې غټه نجلۍ ده، خو ترا اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.
یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د جُوجُو پر زنه ککرې کېناسته، جُوجُو وخندل:
ـکوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.
جنت کوکۍ والوته، جُوجُو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:
ـښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـکه تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذې کیشتۍ جوړولې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـپه ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.
تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې ورېبله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.
نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوړ یې وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـبوډا ته ووایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟
تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:
ـپام!!!
تواب وویل:
ـنه شم کولای.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وویل:
ـنه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ورولوېد:
ـخو زه باید ورباندې پوه شم.
ـنن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یوائینۍ دریځې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وویل:
ـاوس یې وخت دی.
د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ورونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:
ـملک لالا ! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
ـخوب دې لیدلی !
ـنه، یوازې یوه پوښتنه وه.
بوډا چیغه کړه !
ـبلا ، وه بلا ! ساده چاې دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځینه غږ راغی.
ـتیار دی، اوس یې دروړم.
نیکه وویل:
ـګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.
تواب په رېږدیدلي غږ وویل:
ـکه ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.
د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـزه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه ! ! !
تواب په منډه کوټې ته ننوت.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبخښه.

تواب پر ترڅلي بستري کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

ـ نه.

ـ نو نوم يې څه دی؟

د تواب تندی تريو شو:

ـ نه شم ويلای.

ـ ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وويل:

ـ يوه تکي ته مې پام شو، ورېږ نجونې نومونه لري، زرمينه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده يې وکړ، بيا يې نوم بدلېږي. تورسرې، سياسره، کډه، عاجزه، د حيوانانو مور، بلا ... .دا ولې؟

تواب په غوسه وويل:

ـ دا مه راته وايه چې له نيکه و پوښته.

جُوجُو وخندل:

ـ اه، ګرانه! سپکه مې نه دربانديې لورېږي، خو که وربانديې پوه شم، بده به نه وي.

تواب فکر يوړ، يو دم يې وويل:

ـ راځه.

هلک د بانديې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پيازو له نريو ډکو خخه وابنه لېږي کول.

تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته يې وويل:

ـ پلار دې څه نومېږي؟

هلک وخندل:

ـ نوي خو نه يو راغلي، باز مير.

ـ ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟

هلک يو دم ولاړ شو، تواب يې تر ګرېوانه ونيو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې ترلې سوکان تاوېدل.
تواب له اوښو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه ـ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
ـ پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.
جُوجُو وخندل:
ـ نو ته بد اخلاقه یې؟
هلک په غوسه ور وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ ټوکه وه.
تواب یو کتاب ور واخیست.
جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـ نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.
د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.
هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.
سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

ـ په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

ـ په رښتیا هم، شرم دی؟

سرې د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

ـ زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لورېې هم بي بي فاطمه که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

سرمعلم روان شو، تواب یوه شېبه د دېوال سیورې ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپینو واورو سېکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړې لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رېو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بیړه وویل:

ـ په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

ـ له ځونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند یې سخت و، په تیاره کې اوسېده، خو شکایت یې نه درلود، ویل یې چې ښه ده، انسانان نه وینم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل یې کوچنې سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وویل:

ـ ښه یې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز یې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بیړه وویل:

ـ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه یې وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!

ډنګره ښځه په بيړه له کوټې راووته. په سره سپنسي کې پېيلې کونجي يې سړي ته ونيوله.

باتور له کلا ووت.

تواب ګړندي ګامونه واخيستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې ښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نيکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره يې خبرې کولې.

تواب سړي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، تياره وه، څېره يې ړنګه ښکارېدله. پلار يې راغی، د ګاز پرډبې پورې تړلې جالی ته يې اورلګيت ونيو، له فشس سره پر سړي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خيرنه لونګۍ يې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه يې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنګ شو، کور ته لاړ، مور يې پر نغري د بخار دېګ ايښی و، لندو بوټو خوله نه اخيسته، ښځه په لوګي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټيلې ته ورغی، ګېلنه يې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، ګيلنه يې کږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترګو کې يې د ډېګدان لمبه ښکارېدله.

تواب يوه شېبه ودرېد، بيا يې په سر کې ځړېکه شوه، نرۍ درد يې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې يې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه يې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تيار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تويې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته يې وکتل، له هرې ګولې وروسته به يې د لاس يوه يوه ګوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر يوه هوار پاستې، غوښه په څلورو برخو تقسيم کړه، مېلمه ته يې وکتل:

_ستا يې ترخو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

_تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې... ده به په هره برخه غوښه خپله ګوته ايښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توګه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

_درغله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه ګوله نيولې وه.
مېلمه وويل:
_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسې په هوا کې پاتې و، مېلمه ګوله ور واخيسته. د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه ګوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينګار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه وربانده وخوړه.
د تواب اوږه درنه شوه، جُوجُو وويل:
_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.
تواب په ټيټ غږ وويل:
_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.
شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:
_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه ګولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.
ملک په خبره کې ور ولوېد:
_څنګه دې وموند؟
سړي په خوند وويل:
_بس، چا راته وويل چې د بدي دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشينکوف را واخيست، يوه دره مې پسې وغوښته، خو پيدا مې نه کړ، بيا خدای مهربانه شو، د تبر غږ راغی، ورغلم، د يوې څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شريف يوې وچې ونې ته تبر نيولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشينکوف زخه مې ورته سيخه کړه، ټک، ټک، سړی بوخ را واوښت. منډه مې ور واخيسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_ولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم.
نيکه وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
ـ اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وايي !
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
ـ ګلاب شاه دې ونه موند ؟
ـ نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو ، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
ـ یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.
جُوجُو وویل:
ـ زمری څه ته وایي؟
تواب وویل:
ـ یو حیوان دی.
ـ نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وېرېسېد ؟ حتما به کوم ښایسته حیوان وي.
ـ نه، زموږ د مکتب په کتاب کې یې عکس شته. ببره ، بد شکله څېره لري.
جُوجُو وویل:
ـ ته به نه یې خبر، بوی به یې ښه وي؟
ـ که داسې وای، نو پر خوله او پزه به یې مچان نه راټولېدای.
ـ هوښیار به وي؟
ـ نه، یوازې په ښکار کې پیاوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.
جُوجُو وویل:
ـ بیا خو دې نیکه سم ورته وایي، مېلمه په رښتیا هم زمری دی.
د نیکه غږ راغی:
ـ وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟
تواب وارخطا شو:
ـ هېڅ ، هېڅ.
په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چو په چوپتیا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طیارې سور څراغ مړ او بل کېده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:

ـ ښه نو، زمری مو د غیرت ننبه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ په تاسو کې قتل څو مره اسانه دی.

هلک په خبره کې ور ولوېد:

ـ خپل وار (بدل) یې واخیست.

جُوجُو وويل:

ـ قتل ګلاب شاه کړی و، ورور یې څه ګناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړی نیکه کړی وي، غچ یې له لمسیانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقیقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نیکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نیکه په بیړه وویل:

ـ توابه زویه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه د ېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته یې د ګاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تیاره شوه.

تواب وویل:

ـ ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ یې واورېد:

ـ تا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چیغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مینځه کوکې راتلې.

تواب وویل:

ـ مه وېرېږه، په تا پسې نه دي راغلی.

ځواب یې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه ګرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مینځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب اخوره ته وخوت، پر یو چا سپین څادر هوار و، د څادر یوه برخه په وینو سره وه. له څنګلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نیغ کېناست، سترګې یې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بیړه وویل:

ـ دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـ هله ! تنور وګوره !

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وویل:

ـ په لښتو او خوشایو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته یې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه یې اورلګېت ونیو، تېټ شو، له تناره یې لښتې راوایستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بیګاني انګار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته یې وکتل، د ټولو سترګې رډې راختلې وې.

خور یې چیغه کړه !

ـ دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـ چټیاټ مه وایه !

مور یې وویل:

ـ ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.

د تواب تندی تریو شو:

ـ زه نه وم خبر.

خور یې وویل:

ـ نو پېریانو احوال درته راووړ چې په تناره کې مرمۍ ده؟

تواب په منډه له دالانه ووت.

جُوجُو وویل:

ـ اه ! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک اوږد وغځېد.
جُوجُو وويل:
_پوهېږم، بيځايه يې ملامت کړې، څه چې وينو، ډېر وخت رښتيا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفينه کې يوه تخنيکي ستونزه پيدا شوې وه، يوه ورځ يې کار وغوښت، بله ورځ ځو کليو ته په تحقيق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وويل:
_تندی دې سم ونيسه، خوشاله اوسه چې اور يې نه و بل کړی.
له چوترې د نيکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا ! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وويل:
_هو رښتيا ! هغه سړی يې ولې ستا سو په کلي کې وويشت؟
_دلته يې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه يې مرکه ده.
جُوجُو وويل:
پوه نه شوم؟
_له شاوخوا کليو سپين ږيرې راټولېږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.
د جُوجُو سترګه وځلېده:
_ښه کار دی، خو دوی بايد له اوله د پېښې مخه نيولې وای، اوس به ولې مړی کېده. پټېيو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځېدې، خو هېچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.
هلک ته غوسه ورغله:
_تا ته هېڅ هم سم نه ښکاري.
جُوجُو وويل:
_اه ! تر اوسه خو سم نه شم ورته ويلای، خو دې مرکې تمه راته پيدا کړه، ليکم يې، د دښمنيو حل ښه خبره ده.
جُوجُو غلی شو، يو دم يې پر دېوال لاس تېر کړ، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـځيني خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شيرو د کلا کيسه را واخلم. څو سپين ږيري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کيسې يې را اخيستې وې، توره، پټکی او شملې يې يادولې، ځانونه يې د دنيا تر ټولو خلکو غيرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

ـنو ته يې نه منې؟

جُوجُو وويل:

ـاه ګرانه، زما خبرې لا نه دي خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، يو کتاب يې را ويست، پاڼې يې واړولې، په غوسه يې وويل:

ـدا زموږ تاريخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نيولی، د ايران تر اصفهانه رسېدلي يو، د افتخار خبره يې نه بولې؟

جُوجُو وويل:

ـزه به د خپلو خلکو يوه کيسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې يوازې يوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وايي، که يې څوک ونه خوري، نو ماغزه يې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پيدا کول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شيشې ته ورته بوټي دي چې موږ يې نه شو ليدلی، دا بوټي مو يو دم تر ځان را تاوېږي، بس! د ژوند تر پايه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځي، خطرويني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی بايد د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي. يوه ورځ مې پلار خواشينی ناست و، علت مې وپوښت، را ياده يې کړه چې اور اخيستلو ته يې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه يې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ويل چې د نيکه مېړانه درته بس ده، نيکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه يو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را ياده کړه چې نيکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) يم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، يو مصرفي موجود يم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترګې نيولې دي.

جُوجُو غلی شو، سترګه يې وځلېده او ويې ويل:

ـګرانه! په تېرو وياړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښي؟ اوسني هم بايد يو څه وکړي.

تواب غلی و.

جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترګو ته ودرېد، جُوجُو وويل:

ـورته وګوره! د پاکستان نوم ورباندې ليکل شوی دی.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حيرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه وربانډې ښکاري، د پلار، نیکه ترلې ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼې، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـد بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست. که یوه ورځ سرحد دربانډې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
ـپاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه ـ لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګېډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم بېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لیدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بیګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
ـاه ګرانه! په اټکلې ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
ـبلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.
تواب په بېړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـما څه نه دي کړي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون يې درونډ شو، په بېړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.

جُوجُو وويل:

_ته ولې لوبه نه کوې؟

تواب مخامخ ګوته ونيوله:

_هاغه مو سر ټيم دی، وايي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.

_کوم يو؟

_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.

_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کليوالو تر اوسه دوه _صفر بايللې ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

تواب سوړ اسويلی وايست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به يې هم په مسابقه کې نيولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_څنګه؟

د جُوجُو غږ يې وانه ورېد. يو دم د خړ پرتاګه هلک چيغه کړه، منډه يې واخيسته، په بېړه له ميدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول. تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپين اوښتی و، يوه خبره يې تکرار وله:

_پيری!!!

تواب څنګ ته ودرېد، جُوجُو وويل:

_ تندی دې سم ونيسه، بس! پر اوږه يې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

يوه هلک وخندل:

_مات ياست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:
ـ راځه ! لس دقيقې وخت لا پاتې دی.
هلک ځای پر ځای ناست و.
په ونه لوړ هلک وويل:
ـ پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.
د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وويل:
ـ ور مخته شه.
تواب د نري هلک مخې ته ودرېد:
ـ ما نيسئ؟
هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې ميدان ته ورګډ شو. يوه شېبه يې منډې ووهلې، خو توپ يې پښې ته نه سيخېده. اوږه يې درنه شوه، جُوجُو وويل:
ـ ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوايي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخيسته، توپ ته يې سر ورکړ، خو توپ يو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سيخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښويه تېر شو. يو دم چيغې شوې، ميدان نارو او چکچکو پر سر واخيست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخيسته، يو دم يې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپيلاقونو زور واخيست. ګولچي چيغې وهلې، قسمونه يې خوړل چې کوم چا تر پښې ټينګ نيولی و، چاغ هلک هم همدا يوه خبره را اخيستې وه، ويل يې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخيست، پر ټول ميدان يې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نيغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ يې په ملا پسې وکړ، بيا يې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ يې ونيو، له يوې کوټې د ژړا نری غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور يې ژړل، د خولې له کونجه يې د وينو نرۍ سره ليکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
څه شوي؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله !
ـدا سپۍ مه راباندې وژنه ! مېره غواړې.
وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله یې لاس کېښود ، په رېږدېدلي غږ یې وویل:
ـد خدای روی ومنه ! غلې شه، که دې نیکه خبر شو ، خدایکه د ژوند څکه ورنه وکړې.
تواب وویل:
ـتره ناوې ! څه خبره ده؟
ځواب یې وانهورېد.
تواب د باندې ووت، مور یې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو یې وویل:
ـهیلۍ یې ولې وهلې؟
ښځه غلې وه، نږدې تړلي خوسکي د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېګ په تل باندې د شیدو د دارو د لګېدو غږ اوربدل کېده.
تواب وویل:
ـادې ! زما خبره دې وانه وربده !
ښځې ورو وویل:
ـڅه یې کوې، خوارکی یې له اخه ټوخه واچوله.
ـولې؟
ـهیلۍ له کاریزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم ترږي ځوان مسافر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره یې وړې خور پلار ته وکړه، بس ! ! ! غم ترې جوړ شو.
غوا وځوځېده، ښځې په بیړه له لندو خوشایو خپلې پایڅې ور ټولې کړې، په غوسه یې وویل:
ـمرداره شې ! کالي دې را بې نمازه کړل.
تواب ته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـد شیدو خونده یې نشته، خوسکي ور پرېږده !
تواب ټیټ شو ، پړي ته یې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.
ښځه دالان ته لاړه.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د تواب غوږ وتخنېد ، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:

ـ دا نيمه شپه ګوره !

جُوجُو تر لاس ونيو:

ـ راځه !

تواب په حيرانۍ وويل:

ـ چېرته؟

ـ وروسته به پوه شې.

تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتې ګوتې په اندازه سپينه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زه يم، په ما پسې راځه !

رڼا حرکت وکړ، تر ځمکې يو ګز پورته روانه وه، تواب ګامونه پسې واخيستل. د کلا دروازې ته ودرېد ، حيران شو ، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنګو کوڅو کې مخته تله، له يوه کوره د ځنځير شرنګ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وويل:

ـ چېرته ځو ؟

ځواب يې وانهورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بيا د ګڼو نيالګيو په پاڼو کې ننوته. تواب ګړندی شو ، د نيالګيو په مينځ کې يې لار وايسته، مخامخ يې وکتل، اوږه يې درنه شوه، ور مېږ يې کوږ کړ ، رڼا يې پر اوږه پرته وه. تواب په بېړه وويل:

ـ زه بېرته ګرځم.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

ـ زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

ـ نو چېرته ځو ؟

رڼا پورته شوه، دښته يې په مخه ورکړه، تواب ګامونه ګړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوګرځېده.

تواب وويل:

ـ هديره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاه ګرانه ! له ژوند يو وو بربره.
ـخو تر هديرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نيمه شپه کې هلته څه کوو ؟
رڼا پر قبرونو د را شنو شويو سپاندو او څوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لګېدله. رڼا يو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په ګڼو نيالګيو کې يې د جُوجُو غږ واورېد:
ـدېخواته !
تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا يې تر روڼ ځان وتله. تواب يې تر څنګ کېناست، ورو يې وويل:
ـدلته څه کوو ؟
ـيوازې دروازې ته ګوره !
تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د يوه کور په خړ دېوال کې لرګينې دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:
ـولې ؟
ـاه ګرانه ! حوصله ښه ده.
هلک غلی شو، څنګ ته له لانده لښتي د چونګښو کورړا راتله. يو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ يو ځوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بيلچه يې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.
تواب ورو وويل:
ـدهقان دی.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـپوهېږم. تحقيق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په وار وي پاو ووت، ليرې له يوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.
تواب وويل:
ـولې ناست يو ؟
ځواب يې وانه ورېد. يودم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولګېد، له دروازې يو سر راووت، يوې بلې خواته کوږ شو، پله نيمکښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.
جُوجُو وويل:
ـودې پېژانده؟
ـنه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتره دې دی.

تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

ـتره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوي؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

ـبس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نری رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکاریدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودریډ.

جُوجُو وویل:

ـتره دې یوې کونډۍ ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

ـتېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

ـاه ګرانه! او ښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

ـخوابدون مې نه درباندې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه ترې ناشناخته ځوان ته یې او به ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

ـباور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د يو چا په ظاهره مه غولېږه !
هلک ورو ورو سونګېده.
جُوجُو وويل:
ـ غواړم چې د کونډې په اړه هم يو څه درته ووايم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوتې دي، بايد هوارې ته لاړ شو.
تواب په پښو ودرېد ، دواړه دښتې ته ورسېدل.
جُوجُو وويل:
ـ تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.
هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.
جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی ځلور کونجه وړې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
ـ دلته مې د کونډې په اړه يو څه ليکلي دي. غوږ ونيسه ! يو پردی سړی، يوې ښځې ته راغی، يو ساعت ورسره و ، بېرته لاړ.
ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه يې سترګو ته ونيول، يو دم يې کوکه کړه، په چيغو چيغو يې وژړل، سر يې څو ځله پر دېوال ووهه، تکری يې ور واخيست، انګړ ته ووته، د څا پر بېلر يې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته يې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپينو ستورو ټال خوړ. يو دم يې کوکه کړه، خولې ته يې لاس ونيو ، سا يې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.
ښځې پورته وکتل. په غريو کې يې وويل:
ـ اه خدايه ! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پيسو ورکړ.
يو دم د بېلر پر ژی کېناسته، پښې يې څا ته ور وغځولې، ناڅاپه يو غږ راغی:
ـ ادې ! تږی يم.
ورو مې کتل، په چوتره کې يو ځلور ــ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخيسته، ماشوم يې پر خپل ټټر پورې ټينګ ونيو ، په چيغو چيغو يې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه يوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو ، يوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، يا تر دې يو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه ، کله کله به يې زګېروی شو ، وبه يې ټوخل، تېزه تېزه ساه به يې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې څرمن پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وویل:
_ادي ! ولې دې ژړل؟ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غریو واخیستله:
_نه ګرانه ! خور ته دې خپه وم.
یودم یې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه،
وروسته یې په ژړا کې وویل:
_د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد ، ښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا
کې یې وویل:
_اه ګرانه ! د لیدو وړ نه یم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وویل:
_ولې؟
ښځې څراغ ته ور پوه کړل، هماغه د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه لیکې لیکې تغر پرېوته. ما یې
یوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به
مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
یو دم مې کړپ واورېد ، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه،
ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې
د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شرومبو کې لنده
ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.
پیشو ته مې وویل:
_ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
_یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و ، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو ، ګېډه یې نه ډکېده،
ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود ، اوس د
ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
_خو هلته ډېر سپي دي.
پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزوړ سپی په اسانه موندلی شي، کینه پښه درنه پسي اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېډړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.

پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.

زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه.

سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېټو به ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت، وېښته یې شکول، خو ګټه یې نه درلوده. د کلیوالو له خبرو یوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماین ختلی و، دوی په خپلو کې سره ویل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره یې دوکان خرڅ کړ او ایران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به یې په سختۍ موندله. وروسته یې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج یې ډېرې پیسې غواړي.

جُوجُو غلی شو، پر غولي یې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غریو کې وویل:

ـکونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وویل:

ـتره دې شرط ورته ایښی و، نن به یې پاتې دوه نیم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

ـتره مې باید خپله سزا وویني.

جُو جُو وویل:

ـاه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته یې پرېږده.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب سترګې رنې کړې ! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

ـ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و ، پر دسترخوان خيرنې پيالې، توره چايجوشه او له پاستو ايستل شوې خامې ژې پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وايسته، څو لپې اوبه يې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ يې واورېد:

ـوا وا ! نه لمونځ، نه اودس ! د سپي غوندې مردار مخ دې نيولی دی، خدای ته به څه وايې !

تواب ور وکتل، تره يې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

ـ دا کور به بې برکته کړې.

تواب بکس ور واخيست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ يې د خولې خوند بد و ، غرمه يې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې يې اوبو ته ور وغځولې، يو دم يې تلې وتښېدې، ناره يې کړه، په بيړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وويل:

ـ زړه مې دې بوټ را وايست.

بېر ته غلی کېناست.

جُوجُو وويل:

ـ چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدېږي.

جُوجُو وويل:

ـ ما يې فکر کړې !

تواب په حيرانۍ ورته وکتل:

جُوجُو وويل:

ـ له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه !

هلک هماغسې وکړل.

جُوجُو وويل:

ـ وليکه !

ـ څه؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولیکه ! تا د یوې مجبورۍ ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس ! په دوو ، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي !

جُوجُو غلی شو ، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

ـ ښه نو ، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانه ورېد ، ورمېږ یې کوږ کړ ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اورېد وغځېد ، مازیګر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

ـ پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترګې یې وموښلې:

ـ څوک ناجوړه دی؟

ـ لالا مې سرې تبې نیولی، په دې ګرمې کې غبرګې بړستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو ، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پېچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول.

تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و ، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ ، ورو یې وویل:

ـ جُوجُو !

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

ـ جُوجُو !

باغ ته لاړ ، د انګورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد ، چیغه یې کړه !

ـ جُوجُو !

پرررر ، شو ، له شنو پاڼو خړې مرغۍ والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شببه ووته، پزه یې کش شوه ، جُوجُو وخندل:

ـ کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وګرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

ـ ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر پوله سپینه رڼا را وګرځېده:
ـ اه ګرانه ! تره دې ډېر بې زړه دی !
ـ نو تا څه وکړل؟
ـ هېڅ ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه ګوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، ګوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولګوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنګ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟
جُوجُو وویل:
ـ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنګه په خپل کور کې خط او ګوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.
جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:
ـ له کونډې سره مرسته کوې؟
ـ هو
ـ نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که د برش مرمۍ؟
دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې ګرځې.
تواب په حیرانۍ ورته کتل.
جُوجُو وویل:
ـ بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له ګڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترګې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پانې وې لاس یې ور وغځاوه، نرۍ څانګه یې په دوو ګوتو کې ټینګه کړه، کړس شو، څانګه ماته ملا، لاندې وغړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، رنګ د بوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

تواب ورو وویل:

ـ جُوجُو؟

ځواب یې وانه ورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بېړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې وربځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پانې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

ـ زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

ـ وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

ـ بېځایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

ـ اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

ـ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي.

ته هم نه یې ملامت، ډاډه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروې، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې رنګو د بوالونو ته وچې سترګې نیولې وې...

جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمه وبربړه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژړندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه ! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک ناري وهلې...
شپېه ووته، جُوجُو وويل:
ـاوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ورولوېد:
ـراځي !
ـډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي څېره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شپېه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـنيکه يې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژړندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژړندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ځانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه ! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:
ـد خدای له پاره ! واړه ماشومان لرم !
جُوجُو يوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله !
ـتوبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بيا به داسې نه کوم.
سړي يوه شېبه توبې وايستې، بيا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـ دا خو ډېر بې غېرته و...
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ له رسوايۍ ډارېده.
جُوجُو وويل:
ـ راځه!
دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه تړلې بنډله وو.
جُوجُو وويل:
ـ دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.
تواب په پوښتونکې نظر ورته وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ زړه دې غټ ونیسه، زه درسره یم.
تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په لیخک کې تړلې غوټه کېښوده، شاوخوا یې وکتل، یوه تیږه یې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته یې ونیوله او دروازه یې پرې وټکوله.
منډه یې واخیسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.
وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو، بیا یې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واورېد:
ـ څوک یې؟
وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.
جُوجُو وويل:
ـ یو ځل بیا!
تواب غلی ولاړ شو، دا ځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وويل:
ـ څوک یې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې يې د تناره سيخ نيولی و. ښځې يوې بلې خوا وکتل، يوه شېبه ودرېده، بيا يې غوږې ته پام شو، ور وايې خيسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وويل:
ــ راځه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وويل:
ــ زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وويل:
ــ مه وېرېږه. نه دېويني.
تواب وويل:
ــ خو دروازه تړلې ده، د ځنځير شرنګ دې وانه ورېد؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ــ اه ګرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.
تواب دروازې ته ودرېد.
جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې ځنځېر ورو له درې سره ولګېد، تواب اوږه ورکړه، دروازه نيمکښنه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له ځا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يو دم ځراغ ولګېد، تواب پربووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:
ــ دې خواته!
هلک ورونښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوږې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، ځراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.
بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر ځنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:
ــ ادې! ډوډۍ دې موندلې ده؟
ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره ببل کړ، پيسې يې ور واخيستې، په خوند يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دومره پیسې مې په ژوند نه وې لیدلې.
ماشوم غلی و.
ښځې وویل:
ـ اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به یې جکه جوړه کړي.
ماشوم ورو وویل:
ـ ډوډۍ به ډېره وي؟
ـ هو زړه ! سهار به یوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ایسته به خپل تنور بلوو.
نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رڼې که !
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
ـ وګوره، پیسو ته وګوره ! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولي بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
ـ چا راوړي ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
ـ نه پوهېږم !
چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـ ملایکو !
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیوری لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
ـ نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ سمه ده، خه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وویل:
ـ کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
ـ نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
ـ بیا ژاړې!
ـ نه
ـ ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
ـ کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ اه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
ـ اورې؟
ـ څه؟
ـ د ببلچې غږ
ـ هو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
ـ دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
ـ نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
ـ راځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.
دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم یې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا یو چا د کارېز اوبه اړولې.
تواب په بیړه وویل:
ـ دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت یې تېر شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ د اوبو په غلا پسې راوتلی.
ـ اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.
ـ اوس خو يې وينې.
تواب غلی شو.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.
تواب ته غوسه ورغله:
ـ د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرې اېښې.
دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.
تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.
جُوجُو وويل:
ـ ځينې نورې خبرې هم شته.
ځواب يې وانه ورېد.

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپين ښويه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکي ته يې د تېره بوټ څوکه سيخه کړه، ختکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، يو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپرې کړې لانده بوټي له بېخه راوتل.
تواب سترې شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې يو چا رشقه رېبله ورغی، په لوړ غږ يې وويل:
ـ پالېز مې دې له بېخه را وايست.
په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سيخه کړه، حيرانې سترګې يې له چځړو ډکې وې.
په سره سينه يې وويل:
ـ په سد يې؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تواب شونډې وخوځېدې !

_تاجو ! که يې نه منې ، نو ورشه ويې ګوره !

د سړي تندی تريو شو:

_غټان په خپل نوم مه بوله !

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونيول:

_ها ! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.

سړي لور کېښود ، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخيستل. سړی د پټي په کونج کې را ايستل شويو جوړنګانو ته ودرېد.

يوه شېبه غلی و ، بيا يې يودم څمکې ته لاس کړ، يوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټيټ کړ ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تبرې ته لاس کړ، تواب چيغه کړه !

_ته غل يې، تبره شپه دې د کاريزه اوبه اړولې.

د سړي له لاسه تبره ولوېده.

تواب وويل:

_تا د ګل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کاريزه سلامت شوا روز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې !

سړي حيرانې سترګې ورته نيولې وې.

تواب وويل:

_په جومات کې يې وايم.

سړي يودم وخندل:

_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.

بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلګون يې راوايست:

_هه ! په مکتب کې به څه پرې واخلې.

تواب روان شو ، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلګون ورته ونبوراوه.

د تواب بکس دروند شو ، جُوجُو وويل:

_ښه دې ونه کړل.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_اوس کوچيانو ته ورځم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه ! بدو ته په بدو ځواب مه وایه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـمکتب به څنګه کوې؟
ـاول سات خالي دی.
تواب تر فصلونو ووت، دښته یې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.
جُوجُو وویل:
ـد تېرې شپې کوچی به په کومه یوه کې پسې غواړې؟
غټې کوچیاني سپي غپ وهل، منډه یې را واخیسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد.
وربوز یې پر خاورو کېښود، لکۍ یې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وګرځېد.
بکس درونډ شو:
ـدلته یې نه شې موندلی.
تواب وویل:
ـولې؟
ـسپي را یاده کړه چې بېګانۍ رمه تر غونډیو ورها خوا پسې وغواړئ.
د تواب تندی تریو شو:
ـسپی دروغ وايي !
جُوجُو وخندل:
ـاه ګرانه ! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهین یې ګڼي.
تواب پر یوه هواره تېږه کېناست. مخامخ یې وکتل، دوو ځوانو کوچیو پچې جارو کولې، خرو لنډه لنډه ګامونه اخیستل، پښې یې تړلې وې.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
ـد کوچیانو ژوند سخت دی.
تواب وویل:
ـخو ماته خوند راکوي.
جُوجُو وخندل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په دې خبرو پسې مه ګرځه !
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ راځه !
ـ چېرته؟
ـ دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو ، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
ـ د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
ـ ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چونډاره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير ، خو ډډ غږ يې وويل:
ـ څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
ـ د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، بېګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
ـ موږ رمه نه لرو ، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـ تږی يم.
سپی وغرېد ، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
ـ کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز ايښی و.
تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي ليمخي کېناست، شاوخوا يې وکتل، څنګ ته خيرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.
يودم يې غوږ سوړ شو ، ورمېږ يې کوږ کړ ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نيولی و.
تواب لاسونه ور وغځول، شونډې يې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه يې درنه شوه ، جُوجُو وويل:
ـ دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب یو دم وټوخل، له خولې یې نریو رنو اوبو داره وکړه.
بوډۍ وویل:
ـبسم الله.
تواب جام پر غولي کېښود.
زګېروی شو، تواب شا وخوا وکتل، برېستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې برېستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.
بوډۍ وویل:
ـجار!
د تواب غوږ وتخنېد:
ـلمسی یې ده، غونډل چیچلې.
تواب د برېستنو خواته ور وښویېد.
بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسویلی یې وایست:
ـلکه له تناره چې دې را ایستلې وي.
تواب وویل:
ـډاکټر ته مو نه ده ور وستې؟
بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.
تواب وویل:
ـغونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یو دم ور وکتل:
ـته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
ـما، ما
بوډۍ وویل:
ـته بې څه نه یې، په غیبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وایي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وویل:
ـها زویه، خدای دې په ځواني برکت که، ما ته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب په حیرانی ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې د تواب تر مخې کېښود:
ـ ها، د یوې غړکي نوين (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې یې د رسره یوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونیو، تواب بېرته کېناست، شونډې یې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته یې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بیړه له کېږدۍ ووت، منډه یې واخیسته. لېرې ودرېد، د پښو ځرپکي یې واورېدې، ورمېږ یې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ یې وتخنېد. جُوجُو وویل:
ـ ښه نو، ته بزرګ یې؟
تواب ته غوسه ورغله:
ـ ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:
ـ کوټ، کوټ، کوټ...د تندي ګونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه ګوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
ـ څه؟
غونډل انسان وژني؟
ـ هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
ـ اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
ـ بیا دې هم په قضاوت کې بیړه وکړه. غونډل مې ظالم وګاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږکانو یوه پخواني غار ته پناه وروړه، خو هلته يې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنې په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته يې خوله وروړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـ ته خوشاله يې چې دا کوچۍ مړه شي؟
تواب په حیرانۍ ور وکتل.
جُوجُو وويل:
ـ ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.
تواب ورو ولاړ شو.. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له ډېگ سره راووته.
تواب ورو وويل:
ـ نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!
بوډۍ وخندل:
ـ جار، د ډانگټر کار يې نه دی، ستا دم به يې ټک پتری کړي.
یو دم يې هلک تر لاس ونيو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.
بوډۍ د نجلۍ له مخې برستن لیرې کړه، په خوند يې وويل:
ـ ها ورته وگوره! کراره پرته ده.
تواب ور وکتل، د نجلۍ د خولې لنده غاړه تکه شنه وه.
بوډۍ وويل:
ـ پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به يې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به يې را وباسي.
ډېر کوچیانی غږ واورېدل شو:
ـ دا څوک دی؟
تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.
بوډۍ وخندل:
ـ تږی و، خو په بزرگۍ کې يې شک نشته، یوه چوف يې سنځله کراره پرې ایسته.
کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته يې ولې ولگول، په ډېر کوچیاني غږ يې وويل:
ـ ادې! جونگۍ مې خرخ کړ!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ یو دم کېناسته، تواب ورو کتل، د ښځې رنګ الوتی و.
کوچي وویل:
ـ خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.
د بوډۍ د تندي ګونځې لا پسې ژورې شوې؟
ـ همدا یو جونګی راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
ـ بلا ورپسې! زنکي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ورو کتل، دوه واړه هلکان په خوږ ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
ـ مړی خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
ـ نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ وروااړاوه، په وېره یې وویل:
ـ دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه!
ـ ګل اندامي! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځینه غږ یې واورېد:
ـ ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خوا ته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یو دم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. ببرته کېناسته، ځوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خوا ته کوږ شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
ـ هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس پوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟
تواب یې په خبره کې ور ولوېد:
ـ زه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.
جُوجُو وخندل:
ـ اه ګرانه ! په دې خبرو پسې مه ګرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.
تواب غلی روان و.
جُوجُو وویل:
ـ شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ورکتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترګو شاوخوا ګونځې نه دي لیدلې.
جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
ـ شرط تړم ! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپږمې تېنګې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووایې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپږمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولېده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.
جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولګوله:
ـ پوښتنه یې وکړه چې لیکوال او شاعران باید څه وکړي؟
تواب وویل:
ـ څه وکړي؟
ـ ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته باید د واقعیت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې ولیکي چې په لندو څوځو اور بلوي او سرې یې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چیچلې، خو ډاکټر نه

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې ياد کړي چې پر خوله او پزه يې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچيانو ستونزې دې وځېړي چې ټوله مالداري يې ناروغيو ور تباه کړه.

تواب غلی و.

جُوجُو وويل:

ـ راته ووايه چې ګټه به يې څه وي؟

هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.

جُوجُو وويل:

ـ واقعي ليکنې به د کوچيانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ريښتيني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سيار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم يې وخوري. که نور نه وي، د هوايي خبرو پر ځای خو به يې واقعيت ويلی وي.

د تواب شونډې وخوځېدې:

ـ مکتب راورسېد.

اوږه يې سپکه شوه.

* * *

ملک وويل:

ـ يوازې تفدانۍ پاتې دي.

يو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ يې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وويل:

ـ ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ يې وايستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښې بالښت ته يې ډډه ووهله، ويې ويل:

ـ د چايو غم مو خوړلی دی؟

يوه کليوال په بيړه ځواب ورکړ:

ـ کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو يې وويل:

ـ ناوخته شول.

WWW.LARAWBAR.COM
LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال غلي وو.
ملک وويل:
ـ توابه زويه ! د جومات بام ته ور وخېژه !
تواب پر ختېځنو زينو وخوت. شمال لور ته يې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ يې کوږ کړ، لمر يې سترګو ته سيخ شو، ښی لاس يې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ يې وويل:
ـ د زړې کلا له خوا خلک را روان دي !
يوه کليوال خوله پورته ونيوله:
ـ څو کسان دي؟
ـ نه پوهېږم، له دې ځايه سم نه ښکاري، د ګلدين کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
ـ څوک دي؟
ملک وخندل:
ـ ياره مير احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، ليرې دي، هلک يې شمېرلی نه شي، نو څنګه به يې وپېژني !
نورو کليوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکيو غچا شوه، مخ يې واړاوه، د جومات پر سپيکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې يې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خيرنې خولۍ او سپين پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټيټې نرۍ هليکوپترې راغلې، تکې توري وې، دښته يې په مخه ورکړه، له خپلو سيورو سره يو ځای تلې.
تواب ودرېد، چيغه يې کړه !
ـ نور هم راغلل !
له لاندې يوه کليوال په لوړ غږ وويل:
ـ موټر دي؟
ـ هو.
ـ څو دانې ؟
ـ نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب مخکې لاړ، په ځېر يې دښتې ته وکتل، د مخکيني موټر ښيښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټې ولګاوه، يو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.
ملک وويل:
ـچا نه و درته ويلي !
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـبمبرې (غومبسې) وې.
کليوالو وخندل.
ـتواب ويالې ته ور وګرځېد، يوه لپه رنې اوبه يې مخ ته ور واچولې، اوږه يې درنه شوه.
جُوجُو وويل:
ـڅه خبره ده؟
تواب په بيړه شاوخوا وکتل، کليوال ليرې و:
ـمرکه ده.
ـهغه د چرګو پر سر د مړي کيسه؟
ـهو.
د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپينې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کليوال مخکې ورغلل، غېږې يې ورکړې، پر ليکه هوارو توشکو کېناستل.
جُوجُو وويل:
ـپه دې خلکو کې مې ايله د خير کار وليد، پخلاينه ښه ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
ـنږدې نه ورځو؟
تواب له توت سره ودرېد.
يوه کليوال وويل:
ـوه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.
تواب او څو نور هلکان ليرې شول.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو وويل:
_غم مه کوه ! زه يې احوال درته راوړم.
د تواب اوږه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.
تواب وويل:
_څه وخت راغلې؟
ځواب يې وانه ورېد.
تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.
جُوجُو وويل:
_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.
تواب کېناست.
جُوجُو وويل:
_اجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدی کې يې خور لاړه.
تواب ورو وويل:
_په دې خبرو پسې مه ګرځه !
جُوجُو وخندل:
نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ ! څه ته ارزښت ورکوئ؟
يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، د ېوال سپينې رڼا ونيو.
جُوجُو وويل:
_دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلي دي.
۱۵۴۴ کال، د تور ستوري دولسمه.
غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:
_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې يو ياد داښت درته لولم.
تياره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان وليدل، ورغلم، له موټړو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې.
يوه موږک ته مې وويل چې موټړ به مو ووهي، را ياده يې کړه چې ببغمه اوسه، امنيت خراب دی،

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونيو، کړپا د پايې له سره راتله، ځير شوم، انسان و، د برق له پايې يې يو څه خلاصول.

د يوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، ليرې ودرېد، په وارخطايي يې وويل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.

ومې ويل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړږمی يې وايست، په خوبولي غږ يې وويل؛

له خوبه مې مه باسه !

مجبور مې کړ.

سپي په پټو سترګو وويل:

_څه موده مخکې دلته يوه موسسه راغله، شمسياني يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپينه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهيسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درېږي، څلور شمسيانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله وليدل، کومندان يې پيسې شمېرلې.

جوجُو غلی شو، رڼا ته يې لاس ور وواړ، ويې ويل:

_بله پاڼه مې راواړوله.

د تور ستوري ديارلسمه:

سهار وختې مې په سفينه کې ليکلی تحقيق سماوه چې يو لوی درب شو، په بيړه د باندې ورغلم. تياره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هيلۍ مې ولېدې. يوې ته مې د درب يادونه وکړه، له وېرې يې زبون وهل شوی و، خو بلې راته وويل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې رېږې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم تړلاوه.
دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نږېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

ـ دې ته وایي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې تڼدې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوږ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وي نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.
بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.

په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

ـ کوم کار مو سم دی؟

تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.

جُوجُو وویل:

ـ د خپلو یاد ښتونو بله برخه به درته ولولم.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ورځ يو څه ليرې لاړم، د وهل شويو ځنګلونو په اړه مې تحقيق کاوه. سوى او ګيدړه مې وغږول، ويل يې چې د اوسېدو ځاى نه دى ورپاتې، غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.

د څېړې د يوه سپېره نيالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سيند اوبه له لويو ډېرو سره لګېدلې، شنهارى يې خوت. ناڅاپه مې يوه پېغله وليده، سر يې لوڅ و، په منډه کې يې تور وېښته يوې بلې خوا ته کېدل. يو ځاى ودرېده، شاته يې وکتل، لويې ډبرې ته يې ولې ولګول.

نږدې ورغلم، لوڅو پښو يې په تېرو ډبرو د وينو څاڅکې پرېښي ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد يې تور وېښته پر سپين مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا يې هم پر شونډو په پرته وينه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تيرې وړه ټوټه بېله شوه. نجلۍ منډه واخيسته، خو په دوهم ډز ځاى پر ځاى ودرېده، ځنګنونه يې پر وړو تيږو ولګېدل، له وليو څخه يې وينو داره وکړه، رنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.

شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، يوه يې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوى ته.

مړه نجلۍ يې تر لاسو او پښو ونيوله، خړو اوبو ته يې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر يو څه ځايه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.

په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته يې شکول، کيسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې يو ځوان ورباندې ګران دى.

جُوجُو غلى شو. تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

ــ ورونو يې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.

تواب رډې سترګې ورته نيولې وې.

جُوجُو وويل:

ــ بله پانه به راواړوم.

دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وايم، خداى مې دې ووهي که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پيسې بېرته درنه کړې...)).

اه! دا خلک څومره پر يو بل بې باوره دي.

يو بل ټکى، دلته ژوند څومره بې هدفه دى. بس وخوره، ويده شه، اولاد پيدا کړه او کوڅې ته يې وسپاره، نه يې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربيې. تنکي ځوانان يې په کنډوالو کې ناست وي او په غرويو (ورغويو) کې چرس ميدوي. بس! سپېره وړه، وربښمينه لونګۍ او د ژمي يو پسه لاندې يې ټول ژوند دى.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې دا سې څوک ونه لید چې بل ته یې خیر ور رسېدلی وي. برعکس، د یو بل پښې وهي، لوی دښمن یې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته یې واچوه، هر یو یې سیاستوال دی، له سهاره تر ماښامه یوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پیسو اخلي.
جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ ډېرې خبرې مې وکړې؟
خرهاری یې واورېد..
جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
ویې ویل:
ـ ځه ښېغمه خلک دي.
ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جوبې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه یې کش شوه.
جُوجُو وویل:
ـ دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.
د تواب تندی تریو شو:
ـ هغه ته یې ځواب ورکړ!
ـ ولې؟
ـ پرون مې پلار د وړو کندو ښځایه کاوه، دهقان ته یې احوال ورولېږه، خو هغه ویل چې ناروغه دی.
ـ بیا؟
ـ نیکه ته غوسه ورغله، سړی یې راوغوښت، ورياده یې کړه چې نور یې په پټیو کې ونه ویني.
جُوجُو وویل:
ـ نو د کندو ښځایه کول خو د دهقان کار نه دی.
د تواب شونډې وخوځېدې:
ـ له دهقان سره یې په اوله کې ویلي و چې بېګار به وړي.
ـ واضح یې کړه!

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دلته پر دهقان نور شرطونه هم ابښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل....
تواب په بیړه ولاړ شو، ببل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې او به یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
ـ بېګا ډېر بې خوبه وې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
ـ بېګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
ـ نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.
نجلۍ ته مې وکتل، پر مخ یې توري لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و.
د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوي غار ته ورننوتم، یوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.
ماشوم مې په لوږه نه لورېده، پلاستیک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د موږک مور یودم چیغه کړه!
ـ پام!
په حیرانۍ مې ورته وکتل.
د موږک مور وویل:
ـ زهر دي.
لاس مې راټول کړ.
د موږک مور وویل:
ـ په دې زهرو موږکان وژني، خاوند مې تېره میاشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شپه وروسته یې په ګېډه درد شو، سیپن نس را واوښت.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ نو دا زهر دلته څه کوي؟
د موږک مور وویل:
ـ لومړی مې زوی تر لکۍ ونیسه.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې مې وکړل.
د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.
د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.
کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.
مور يې وويل:
ـ مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.
مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې.
وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.
زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار وليد، خپلې وړې لور ته په غوسه و، ويل يې چې زانه چا خبره کړه؟
وړې نجلۍ په وار خطايي ووېل چې له زانې سره کاربزه ته تللې وه، دواړو منګې ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وړه لور وليده، غوا يې اوبو ته ور وستله، زانې ته يې ووېل چې په بدو کې يې ورکړې. زانې چيغه کړه، له اوږې يې منګی ولوېد او د کور خواته يې منډه راواخيسته.
د زانې پلار يوه شېبه ولاړ و، بيا يې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونيوله، اودس يې وکړ او له انګړه د باندې ووت.
کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ يې وهلې.
مور يې په خواره خوله وويل:
ـ قسمت به دې همداسې و.
زانې يو دم چيغې کړې:
ـ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.
د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځايه راووتم.
موږک غلی شو.
ومې ويل:
ـ ټوله کيسه راته ووايه.
موږک چيغه کړه !
ـ مه !

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دم يې زوی له لکۍ ور کش کړ.
ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان يې لا په پلاستيک کې بند و.
د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونيوله، زوې يې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټينګ کړل، خو لا يې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.
د موږک مور وويل:
ـ تر ما خوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټين بل و، زانې ناولې لوښې پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زانې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې يې د لاټين رڼا ښکارېدله.
وروسته يې ډک تشت پرېولې لوښې د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زانې د ټکري پيڅکې ته ور لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي کېښوده. کيناسته، د غنمو رنګ شويو دانو ته يې وکتل، يو دم يې چيغه کړه.
زانې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.
ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.
د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه يې اوښکو وهلې و.
بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.
ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ. .
له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زانې ته په غوسه وه چې په لوړه ويدېدل ښه نه دي.
د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.
يو دم پيالې وکړنګېدې، ورغلم، زانه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې واړولې، پريمينځلې لوښې يې سره تيت کړل، تاخچه يې وکته، يو دم يې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلې يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلې کېناسته.
بس، همدومره.
جُوجُو غلی شو، ليرې د بايسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټې تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.
سړي په لوړ غږ وويل:
ـ نيکه دې په کور کې دی؟

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب ورغږ کړل:

ـهو ! خیریت و؟

ـد حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.

ـکوم ستار؟

سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:

ـد ړنګ کاریز د کلي.

تواب ودرېد، چیغه یې کړه !

ـکومه یوه؟

د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:

ـهغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.

جُوجُو وویل:

ـاه !

ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه وراچولې چې بدنۍ کړېږه شوه.

نیکه چیغه کړه:

ـړوند یې، درې دې لنده کړه.

تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچي یې تش کړ، اوږه یې درنه شوه.

تواب په غوسه وویل:

ـبدنۍ د ناستي ځای نه و.

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

ـبیړه لرم، باید خبرې وکړو.

تواب وویل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې یې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه ! سمه خبره وکه !

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب وارخطا شو:
ـڅه ! څه مې نه دې ویلي.
چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.
نیکه چیغه کړه !
ـبلا ! وه بلا ! د لمانځه ناوخته شو.
له دالانه ښځینه وارخطا غږ راغی:
ـچای دم دی، یوازې پیالې مینځم.
چو په چوپتیا شوه، د تناره له خونې د پیالو کړنګا راتله.
نیکه په غوسه وویل:
ـکم عقله نجلۍ ! ځان یې زندی (غرغره) کړ، نه د دې دنیا شوه نه د هغې.
د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وویل:
ـورته ووایه چې دا دنیا خو تاسو ور خرابه کړه.
تواب په غوسه وویل:
ـچوپ !
د تواب پلار یو دم چیغه کړه !
ـخره !
سړي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټیټ شو، چپلکه پر یوه کوچني هلک ولګېده. هلک په چیغو د اور خونې ته منډه واخیسته.
د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب یې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرګې ځنګلې خپل مخ ته ونیولې، درنه څپېړه یې غوږ ته سیخه شوه.
نیکه چیغه کړه !
ـمه ! هلک دی.
د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.
د تواب پلار شاته شو.
تواب په ژړغوني غږ وویل:
ـپه کوران که مې نیکه ته ویلي وي.
تره یې چیغه کړه !
ـمخ دې تور، ټولو واورېدل.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

تواب منډه واخیسته، کوټې ته لاړ، په تیاره کې غلی کېناست.
د جُوجُو خواشینی غږ یې واورېد:
ـ وبښه !
تواب وسونګېد.
جُوجُو وویل:
ـ مه ژاړه، هسې هم خفه یم.
تواب چیغه کړه !
ـ دا وخت نو د پوښتنې و ؟
جوجُو وویل:
ـ نن شپه ځم.
تواب نیغ کېناست:
ـ ولې ؟
ـ تحقیق مې خلاص شو.
ـ بیا به دې وو ینم؟
ـ نه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غږ ماشین هم نښه دی. خو تا زحمت راسره و ایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.

تواب چیغه کړه !

ـ اررې ! ! !

پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.

تواب له ځمکی یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلې اهن چادر ولګېده، پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر یې وځړېد، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر خاورو یې څو لیکې وایستې.

څنګ ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.

تواب وویل:

ـ له ما خو دې زړه وایست.

جُوجُو غلی و.

تواب وویل:

ـ څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

ـ نه اورم !

ـ څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وویل:

ـ غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشین کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته یې وکتل، په شنه سترګه کې یې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وویل:

ـ د ځمکې د کرې له څنګه تېرېدم، را په یاد شوې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

ـ کور ته مو ورغلم، نیکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل یې. بیا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ویل یې چې باغ ته یې پسونه بېولي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې یې ګوته ننه ایسته، لاس ته یې تکان ورکړ، ویې ویل:
ـپه دریو، څلورو میاشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.
تواب وویل:
ـمنی دی.
جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.
تواب چیغه کړه !
ـمنی دی.
جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:
ـدومره هم نه.
غلی کېناست. ویې ویل:
ـجزا یې راکړه.
تواب په حیرانۍ ور وکتل:
ـولې؟
ـنه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.
تواب وویل:
ـڅه؟
ـتحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.
تواب په حیرانۍ ورته کتل:
جُوجُو وویل:
ـتحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:
ـمدیر صاحب ! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، او سیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه وربانده ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ويې ويل:
ـد ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو يوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدير نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما يو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه يې د فکر پانګه جايزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدير ته وکتل:
ـپوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقيق کې يې مختلف هېوادونه ياد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدير شنه سترګه وربېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
ـد جُوجُو تحقيق مې مطالعه کړ، ليکلي يې دي چې انسانان د نجونو د تعليم مخالف دي.
پوپو وويل:
ـداسې نه ده، زه د بنګله دېش په نوم يوه وطن ته لاړم. يوه کورنۍ مې وليده، له نيستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو يې درس وايه، په تحقيق کې مې هم ليکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې يې نجوني وې، مور به يې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به يې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی يم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه ليدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وويل:
ـجُوجُو ليکلي چې دې خلکو مينه نه پېژندله، تل يې د يوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو يو دم وخندل، غلی شو، ښېنه يې وغوښته، ويې ويل:
ـدا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه ورباندې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسې يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نرۍ ګونځه هم نه ښکارېدله.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دین کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وایي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ د جُوجُو په تحقیق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.
پوپو وخندل:
ـ نه یې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه یې د (وبخښی) ټکی دی.
د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه !
ـ د قسمونو په اړه یې څه وایې؟
ـ قسم خپل شخصیت ته تاوان کښي، انسان په دې باور دی چې رښتیا خبره قسم نه لري.
استاد وپوښتل:
ـ جُوجُو وایي چې د ځمکې خلک په خپل سر یو بل وژني؟
ـ نه، هر هېواد خپل قوانین لري، دوی محکمه ورته وایي، د قاضي په نوم یو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه یې هم هوایي نه ده، تحقیق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که یو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقیق وکړ، خوار او غریب ، ټول خپلو قوانینو ته احترام لري.
یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه ولیده، ورغلم، یوه وړه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یووړ. د پولیسو موټر ودرېد ، موټروان په خپله ور روان شو.
د اخلاقو استاد وویل:
ـ د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟
ـ اه ! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځیني افریقایي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.
د اخلاقو معلم وویل:
ـ خو د جُوجُو تحقیق هغه څه نه دی چې ته یې وایې؟
پوپو ما ته وکتل.
د اخلاقو معلم وویل:

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پايپ... له مینځه وړي ! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

ـزه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید ، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد ، زنګون یې ویني و ، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو ، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

ـنه پوهېږم ! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

ـتلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پانې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و ، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

ـجُوجُو په دې ستوري کې لومړنۍ کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا ووینې. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و ، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ورولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ورورساوه، مدیر او نورو استادانو د بوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر د بوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

ـدا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالۍ مې وویل:

ـد تحقیق په وخت کې مې واخیست.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد د يوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ويښته يې درلودل او په غاړه يې څو ژېړ پياز راځړېدل.
استاد وويل:
_دا؟
ځواب مې ورکړ:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
استاد يوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنګول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.
ومې ويل:
_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.
بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.
استاد څو نور عکسونه هم واړول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته يې ښځو خوشايي تېل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پښه داغونه اېښودل، بل...
مدير وويل:
_بس دی، پوښتنه دې وکړه!
د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه يې وځلېده، ورو يې وويل:
_ټول دروغ دي.
په خبره کې يې ورولوېدم.
_تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟
مدير چيغه کړه!
_ادب.
غلی شوم.
د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:
_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د ختو په کورونو کې ژوند کاوه، در په دره، وږې او بې تعليمه ول، ژوند يې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت يې نه درلود. هغه وخت يې هم اور په خوشايو بلاوه، امکان نه لري چې په دريو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.
د تاريخ معلم غلی شو، شنه سترګه يې وځلېده، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ رښتیا وو ایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟
دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:
ــ اوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.
د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:
ــ کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.
یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:
ــ مدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او رنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښ ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دي چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلي وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.
مدیر ولاړ شو:
ــ پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غر په ماشین کې اېښودل.
چیغه مې کړه!
ــ نه یې منم!
د ستوري پېژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:
ــ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.
ومې ویل:
ــ خو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.
د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلي ښارو، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.
استاد وویل:
ــ دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.
بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مینځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.
بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د ربل پټلۍ او تور سړکونه، د طيارو او کمپيوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مينځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره يې فرق درلود.

ومې ويل:

ـتا يوازې اباد ملکونه را اخيستي دي.

استاد وخندل:

ـاه ګرانه ! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقيق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، يوې زړې ښځې يوه ببر سري ليوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وويل:

ـدا خلک مې په يوه اسيايي غريب هېواد کې پيدا کړل، خو بيا هم ستا د تحقيق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په ليوني پورې پلاستيکي خلطې نه تړي.

يو بل عکس يې راووست:

استاد وويل:

ـدلته يو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی يې ميليونر دی، د کيمياوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه راښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.

بل عکس راغی:

ـدلته ګنه ګونه ده، په سلګونو ښوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.

مدير چيغه کړه !

ـبس دی ! نورو دلايلو ته ضرورت نه ليدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقيق کې ليکلي دي.

استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه خوارو او غريبو، دواړو کې مې نيمايي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخيستي وو.

جُوجُو غلی شو. تو اب ته يې وکتل ويې ويل:

ـد غږد ماشين جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدير ته يې خواست وکړ چې زوی ته مې يو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ويې منله، او س يې له سره په تحقيق پسې رالېږلی يم.

WWW.LARAWBAR.COM

(c) ketabton.com: The Digital Library

تو اب په خبره کې ور ولوېد:

ـ دلته تحقيق کوې؟

جُوجُو وخندل:

ـ اه ګرانه! بيا مې مه شرموه.

ورک شو.

پای

WWW.LARAWBAR.COM

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولائ سئ د لراوبر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینیو موضوعګانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساینس او تخنیک**
- **سپورټ او روغتیا**
- **تاریخ او سیاست**
- **هنر او ادبیات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بېلابېل آثار**

www.Larawbar.net/library

WWW.LARAWBAR.COM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library